

Rep. nr. 18/19

*

NB-005-16

E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 22
oktober 2019

*

Beroep tegen de
beslissing van het
Comité van de Dienst
voor geneeskundige
evaluatie en controle van
het Riziv van 30
september 2005

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : dr. A..., plastisch chirurg, wonend te XXXX,

Appellant, die verschijnt, bijgestaan door zijn advocaat, mr. B... met kantoor te XXXX.

Tegen : **RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie verschijnen dr. C..., arts-inspecteur, en de heer D..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 28 mei 2019 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de stukken van het dossier, in het bijzonder:

- de bestreden beslissing van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Riziv van 30 september 2005, betekend aan dr. A... bij aangetekende brief van 6 december 2005;
- de beroepsakte van dr. A... van 3 januari 2006, ontvangen op de griffie op 4 januari 2006;
- de beroepsconclusies voor de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Riziv (DGEC) van 14 november 2014, neergelegd op de griffie op 14 november 2014;
- de conclusies voor dr. A... van 29 juni 2015, ontvangen op de griffie op 1 juli 2015;
- de beschikking van de voorzitter van de Kamer van beroep van 15 juli 2015;
- de syntheseconclusies voor de DGEC van 30 september 2015, neergelegd op de griffie op 30 september 2015;
- de syntheseconclusies voor dr. A... van 27 november 2015, neergelegd op de griffie op 27 november 2015.
- de tegensprekelijke tussenbeslissing van de Kamer van Beroep van 23 maart 2017, betekend aan dr. A... op 29 maart 2017;
- het verzoekschrift tot het instellen van een cassatieberoep van de DGEC van 27 april 2017;
- het arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, nr. 241.143 van 29 maart 2018;
- de conclusies voor de DGEC van 18 juni 2018, neergelegd op de griffie op 18 juni 2018;
- de conclusies voor dr. A... van 7 september 2018, ontvangen op de griffie op 7 september 2018;
- de conclusies voor de DGEC van 25 september 2018, neergelegd op de griffie op 25 september 2018;
- de syntheseconclusies voor dr. A... van 22 november 2018, ontvangen op de griffie op 22 november 2018;
- de syntheseconclusies voor de DGEC van 19 december 2018, neergelegd op de griffie op 19 december 2018;
- de vaststelling van de rechtsdag op 28 mei 2019.

Op de openbare terechtzitting van 28 mei 2019 verklaarde de appellant dat hij geen bezwaar maakte tegen het in aanmerking nemen van de syntheseconclusie voor de geïntimeerde van 19 december 2018.

Op deze terechtzitting werden de debatten hernomen voor de gedeeltelijk andere samenstelling van de Kamer van beroep.

Werden aldus gehoord op de openbare terechtzitting van 28 mei 2019:

- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant;
- de heer D... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde;
- dr. C... in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden vervolgens gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 25 juni 2019. Wegens verder beraad werd de uitspraak vervolgens verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van heden.

1. DE TENLASTELEGGINGEN

Volgens de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Riziv heeft dr. A... volgende inbreuken begaan in de periode tussen 1 april 1999 en 31 augustus 2001:

1. Het (laten) aanrekenen in zijn naam van verstrekkingen die niet beantwoorden aan hun omschrijving in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, doordat zij met een hogere sleutelwaarde zijn aangerekend dan de werkelijk verleende verstrekkingen.

Naar het oordeel van de DGEC werd

- 1.1. voor de verwijdering van oppervlakkige tumoren en letsels een nomenclatuurnummer aangerekend dat bedoeld is voor het verwijderen van diepe tumoren en letsels.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 447 voor een waarde van in totaal € 77.501,08.
- 1.2. het nomenclatuurnummer 250176-250180, 250213-250224 en 220334-220345 aangerekend voor een verstrekking die niet beantwoordt aan de omschrijving omdat er geen huidplastiek wordt

uitgevoerd of omdat de uitgevoerde huidplastiek te beschouwen is als onderdeel van het sluiten van de wonde.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 89 voor een waarde van in totaal € 13.816,92.

- 1.3. het nomenclatuurnummer 220231-220242 en 220275-220286 aangerekend voor prestaties die niet overeenstemmen met de omschrijving in de nomenclatuur, met name voor debrideren en/of hechten van wonden.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 17 voor een waarde van in totaal: € 1.546,46.
 - 1.4. voor het appliceren van dermo-epidermale enten een nomenclatuurnummer aangerekend dat betrekking heeft op een grotere oppervlakte dan de werkelijke.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 32 voor een waarde van in totaal € 5.466,30.
 - 1.5. voor het uitvoeren van een (partiële) aponeurectomie van de handpalm wordt een volledige aponeurectomie aangerekend.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 13 voor een waarde van in totaal € 3.465,28.
 - 1.6. dermabrasie 532593-532604 aangerekend hoewel niet alle voorwaarden van de omschrijving zijn voldaan.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 4 voor een waarde van in totaal € 189,24.
 - 1.7. een verstrekking aangerekend als hoofdbewerking, hoewel het een voorbereidende, bijkomende, aanvullende of navolgende bewerking betrof.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 2 voor een waarde van in totaal € 363,11.
 - 1.8. een verstrekking aangerekend voor het hechten van wonden waarbij er niet is voldaan aan de bijzondere voorwaarden opgenomen in de omschrijving, met name het verwijderen van necrotisch weefsel en/of hemostase van de onderhuidse weefsels door onderbinden.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 27 voor een waarde van in totaal € 597,32.
2. Het (laten) aanrekenen van verstrekkingen die niet mochten worden aangerekend in de omstandigheden waarin ze zijn verleend.

Naar het oordeel van de DGEC werden

- 2.1. verstrekkingen aangerekend aan 50% van de aangegeven waarde, hoewel de verstrekkingen tijdens eenzelfde zitting in eenzelfde opereerstreek werden uitgevoerd.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 244 voor een waarde van in totaal € 5.035,49.
 - 2.2. verstrekkingen aangerekend aan 50% van de voor die verstrekkingen aangegeven waarde, waarbij de ene techniek als aanvulling op de andere dient te worden beschouwd.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 4 voor een waarde van in totaal € 324,49.
 - 2.3. verstrekkingen 220194-220205 K120, 220275-220286 K180 of 220334-220345 K 180 aangerekend in combinatie met of in de plaats van verstrekking 250176-250180 K 120 of 251296-251300 K 90 of 251311-251322 K120 voor behandeling van één en hetzelfde letsel.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 4 voor een waarde van in totaal € 664,08.
 - 2.4. de nomenclatuurnummers 145272 en 145305 aangerekend voor verstrekkingen die niet aanrekenbaar zijn in de omstandigheden waarin ze worden verleend, namelijk postoperatieve wondverzorging of verzorging van decubitusletsels.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 88 voor een waarde van in totaal € 598,56.
 - 2.5. voor bepaalde verstrekkingen waarvoor de nomenclatuur expliciet een nomenclatuurnummer voorziet, andere nomenclatuurnummers aangerekend.
Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 39 voor een waarde van in totaal € 4.022,42.
3. Het (laten) aanrekenen van verstrekkingen die niet mochten worden aangerekend omdat ze niet door hemzelf zijn uitgevoerd.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 194 voor een waarde van in totaal € 2.438,31.

4. Het (laten) aanrekenen van verstrekkingen die niet mochten worden aangerekend in de omstandigheden waarin ze zijn verleend om andere redenen dan die vermeld onder de tweede tenlastelegging.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 110 voor een waarde van in totaal € 12.289,89.

5. Het (laten) aanrekenen van niet uitgevoerde verstrekkingen.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 12 voor een waarde van in totaal € 723,06.

6. Het (laten) aanrekenen van louter esthetische verstrekkingen.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 57 voor een waarde van in totaal € 9.086,31.

7. Het (laten) aanrekenen van bijkomende honoraria voor dringende verstrekkingen

- zonder dat is voldaan aan de voorwaarden voor de aanrekening van bijkomende honoraria;
- met een hogere sleutelwaarde dan die welke overeenkomen met de werkelijk verleende verstrekkingen.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 83 voor een waarde van in totaal € 3.035,23.

8. Het (laten) aanrekenen van bijkomende honoraria voor geaccrediteerde geneesheer-specialisten hoewel de werkelijk uitgevoerde verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden voor aanrekening van die bijkomende honoraria.

Het aantal ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 479 voor een waarde van in totaal € 859,69.

*

2. DE BESTREDEN BESLISSING VAN HET COMITE

Het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het Riziv oordeelde bij beslissing van 30 september 2005 als volgt:

"Het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, na erover beraadslaagd te hebben, betrokkene en diens raadsman te hebben gehoord en rekening houdend met alle elementen van het dossier, verklaart de aan dokter A... tenlastegelegde feiten **bewezen** en weerhoudt ze dus, **met uitzondering van de tenlasteleggingen 1.2., 1.5., 1.8. en 6**, die niet of slechts zeer gedeeltelijk weerhouden worden.

De betrokken arts moet bijgevolg, krachtens art. 141 § 5, laatste lid van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994, de waarde van de weerhouden en nog niet eerder geregulariseerde verstrekkingen terugbetalen nl. **€ 45.761,73** door overschrijving op het rekeningnummer 679-0019779-88 van het RIZIV, binnen de maand te rekenen vanaf de dag waarop de betekening is ontvangen, met dien verstande dat de niet-betaling van het geheel van deze som of elke laattijdige aanbetaling, het resterend verschuldigd saldo van rechtswege onmiddellijk invorderbaar maakt via de Administratie van de belasting over de toegevoegde waarde, registratie en domeinen, overeenkomstig de bepalingen van artikel 94 van de wetten op de Rijkscomptabiliteit, gecoördineerd op 17 juli 1991. Het totaal van alle weerhouden ten onrechte aangerekende verstrekkingen bedraagt, zoals reeds hoger vermeld, **€ 73.190,18**.

Dit bedrag werd met **€ 27.428,45** verminderd tot **€ 45.761,73**, rekening houdend met de vroegere gedeeltelijke terugbetaling, uitgevoerd door dr. A....

* * *

Bovendien spreekt het Comité bij toepassing van artikel 141 § 5 van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994, lastens dr. A... **een bijkomende administratieve geldboete uit van € 45.251,21**, namelijk 100 % van alle weerhouden en nog niet verjaarde verstrekkingen, waarvan 50 % of **€ 22.625,60** effectief en 50 % met opschorting, gedurende een periode van drie jaar.

Met de verjaarde processen-verbaal van vaststelling van 30 oktober 2001, 9 januari 2002, 28 februari 2002, 26 april 2002 en 31 juli 2002, werd vanzelfsprekend **geen** rekening meer gehouden, bij de berekening van deze administratieve geldboete.

De nog niet verjaarde processen-verbaal van vaststelling daarentegen van 14 november 2002, 19 december 2002, 17 januari 2003, 19 februari 2003, 28 februari 2003, 5 maart 2003, 28 maart 2003 en 9 mei 2003, werden **wel** in aanmerking genomen voor de berekening van de voornoemde administratieve geldboete.

Hierbij werd dan weer **geen** rekening gehouden met alle verstrekkingen, gecatalogeerd onder de niet weerhouden vaststellingen **1.2., 1.5., 1.8. en 6.**

De aldus berekende respectievelijke subtotalen, van de acht hierboven voornoemde nog niet verjaarde processen-verbaal van vaststelling, bedragen respectievelijk € 13.434,37 ; € 8.178,23 ; € 6.834,08 ; € 9.921,34 ; € 1.292,99 ; € 3.069,19 ; € 2.069,84 en € 451,17.

Samen resulterend in een algemeen totaal van **€ 45.251,21.**

Het effectief te betalen gedeelte van deze bijkomende administratieve geldboete – **€ 22.625,60** (50 % van € 45.251,21) - moet op dezelfde wijze geregulariseerd worden, als hierboven uiteengezet, voor wat de nog terug te betalen som van **€ 45.761,73** betreft.”

3. DE TUSSENBSLISSING VAN DE KAMER VAN BEROEP VAN 23 MAART 2017

Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 23 maart 2017 werden, naast de tenlasteleggingen en de bestreden beslissing van het Comité, ook de vorderingen gesteld voor de Kamer van beroep en de middelen van de partijen (tot aan deze tussenbeslissing) weergegeven. Hiervoor wordt volledigheidshalve dan ook verwezen naar deze beslissing.

Bij dezelfde beslissing werd, samengevat, geoordeeld als volgt:

“Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Verklaart het hoger beroep gegrond in zoverre de exceptie van verjaring van de vorderingen van de geïntimeerde werd ingeroepen.

Bevestigt bijgevolg de bestreden beslissing van het Comité van 30 september 2005 in zoverre de termijn voor het opleggen van een administratieve geldboete geacht werd gedeeltelijk te zijn verjaard.

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van 30 september 2015 in zoverre de appellant werd veroordeeld tot de terugbetaling van de waarde van de weerhouden en nog niet eerdere geregulariseerde verstrekkingen voor een bedrag van € 45.761,73.

Opnieuw wijzend.

Stelt vast dat de vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling van de nog niet eerder geregulariseerde verstrekkingen verjaard is en wijst deze vordering om die reden af als niet toelaatbaar.

Verleent akte aan de geïntimeerde dat hij, in gevolge het verstrijken van de redelijke termijn, afziet van de oorspronkelijke vordering tot het opleggen van een administratieve geldboete.

Vernietigt bijgevolg de bestreden beslissing van het Comité van 30 september 2015 in zoverre een bijkomende administratieve geldboete werd opgelegd van € 45.251,21 en de appellant werd veroordeeld tot de terugbetaling van het effectief te betalen gedeelte ervan.

Alvorens verder te oordelen.

Heropent ambtshalve de debatten ten einde de partijen te horen in hun standpunt over de vordering van de appellant tot terugbetaling van de sommen die intussen op rekening van de geïntimeerde zijn gestort.

*Beveelt ambtshalve de heropening van de debatten ten einde de partijen te horen over de vragen gesteld onder punt 5.4. van deze beslissing.
(...).”*

Het voormelde punt 5.4 van de tussenbeslissing van 23 maart 2017 luidt als volgt:

“5.4. De vordering van de appellant tot terugbetaling van de gestorte sommen.

De appellant vordert de integrale terugbetaling te bevelen van alle sommen dewelke reeds werden afgedragen, aangewend of ingehouden aangaande deze vordering van het RIZIV, in het bijzonder de teruggave van het bedrag van € 27.428,45, te vermeerderen met de moratorium-intresten.

De Kamer van beroep stelt vast dat de juridische middelen die in de syntheseconclusie van de appellant werden uiteengezet, er enkel toe strekten om de vorderingen van de geïntimeerde te horen afwijzen als onontvankelijk of nietig, of om de bestreden beslissing van het Comité te horen vernietigen.

Voor het overige werd ter openbare terechtzitting van 24 november 2016 bepaald dat de appellant zijn verweer ten gronde over de aangerekende verstrekkingen, zo dit nog aan de orde zou zijn, in een latere stand van het geding nader kon uiteenzetten, alvorens hierover werd geoordeeld.

In deze omstandigheden past het dat de appellant, in zoverre hij de vordering tot terugbetaling van de sommen die inmiddels zijn gestort handhaaft, de middelen waarop deze vordering is gesteund nader bij conclusie zou uiteenzetten en dat de partijen hierover worden gehoord, nadat ook de geïntimeerde in de gelegenheid is gesteld hierop schriftelijk te antwoorden.

De Kamer van beroep beslist daartoe ambtshalve tot de heropening van de debatten.”

4. HET ARREST VAN DE RAAD VAN STATE VAN 29 MAART 2018

De geïntimeerde tekende op 27 april 2017 cassatieberoep aan bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, tegen de voormelde tussenbeslissing van de Kamer van beroep.

Het middel van de geïntimeerde, nl. dat de herstellvordering wel degelijk binnen de tienjarige verjaringstermijn werd ingesteld, werd door de Raad van State ongegrond geacht.

De Raad van State verwierp het cassatieberoep bij arrest nr. XXXX van 29 maart 2018.

5. DE VORDERINGEN VAN DE PARTIJEN NA DE TUSSEN-BESLISSING VAN DE KAMER VAN BEROEP

5.1. De appellant vordert bij syntheseconclusies van 22 november 2018:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

te zeggen voor recht dat:

De beslissing van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV van 30 september 2005 integraal nietig is;

De vordering van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle nietig, onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;

De integrale terugbetaling te bevelen van alle sommen dewelke reeds werden afgedragen, aangewend of ingehouden aangaande deze vordering van het RIZIV, i.e. de teruggave van het bedrag van 27.428 EUR,

Alvorens recht te doen, een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk hof aangaande de wetsconformiteit van artikel 156 GvU met de artikelen 10, 11 van de Grondwet, i.e. de verschillende behandeling van personen geplaatst in eenzelfde omstandigheid, meer bepaald de niet-toekenning van moratoriuminteressen te rekenen vanaf de datum van betaling het onverschuldigd bedrag of minstens vanaf de datum van aanmaning;

Vervolgens het terug te betalen bedrag te vermeerderen met de moratoriuminteressen te rekenen vanaf de datum van betaling, minstens vanaf de datum van aanmaning middels het instellen van een vordering in rechte d.d. 4 januari 2006;

De kosten van het geding ten laste te leggen van de Belgische Staat, zulks met inbegrip van de maximale rechtsplegingsvergoeding t.v.v. concluant, thans begroot op 36.000 EUR.”

Ter staving van zijn vorderingen herneemt de appelland de middelen, zoals uiteengezet vóór de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 23 maart 2017, met uitzondering van de exceptie van verjaring van de administratieve geldboete en van de terugvordering ingesteld door de appelland (cf. punt 4.1. van de tussenbeslissing van 23 maart 2017).

Hij voegt hieraan toe dat hij gerechtigd is om de teruggave te vorderen van de som van 27.428,45 euro, vermits deze onder voorbehoud werd betaald in het kader van een niet aanvaard minnelijk voorstel.

Tevens werpt hij op dat de berekening van de totale schuld door het Comité willekeurig is en dat hij ook om die reden gerechtigd is op de teruggave van de som van 27.428 euro die hierop werd aangerekend.

5.2. De geïntimeerde vordert bij syntheseconclusies van 19 december 2018:

“(…)

- In hoofddorde: de verdere vorderingen van appelland af te wijzen en voor recht te zeggen dat geïntimeerde niets meer verschuldigd is ten aanzien van appelland;*
- In ondergeschikte orde: betreffende de terugbetaling voor recht te zeggen dat de interesten beginnen te lopen dertig dagen na de kennisgeving van de definitieve beslissing van de Kamer van Beroep.”*

De geïntimeerde betwist de vorderingen van de appelland, zoals gesteld na de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 23 maart 2017, aldus integraal.

Hij herneemt eveneens de middelen, zoals uiteengezet vóór deze tussenbeslissing, met uitzondering van deze betreffende de exceptie van verjaring van de eigen vorderingen (cf. punt 4.2. van de tussenbeslissing van 23 maart 2017).

De geïntimeerde voegt hieraan toe dat de vordering tot teruggave van de som van 27.428,44 euro ongegrond is, vermits dit bedrag vrijwillig werd betaald op basis van een eenzijdige wilsuïting en van een erkenning van schuld.

De geïntimeerde werpt bovendien op dat de vordering tot teruggave van de voormelde som verjaard is wegens het verloop van een tienjarige verjaringstermijn, bepaald in artikel 2262, § 1, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek.

Ten aanzien van de gevorderde intresten werpt de geïntimeerde op dat deze pas aanvangen dertig dagen na de kennisgeving van de definitieve beslissing.

Tenslotte wordt ook de vordering tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betwist om reden dat de bepalingen inzake de kosten van het geding, zoals opgenomen in het Gerechtelijk Wetboek krachtens artikel 144 van de ZIV-wet 1994 niet van toepassing zijn op de huidige procedure.

6. BEOORDELING

6.1. De exceptie van verjaring

1 Aangezien de vordering uit onverschuldigde betaling een persoonlijk karakter heeft, is zij onderworpen aan de 10-jarige verjaringstermijn van artikel 2262*bis* BW (V. SAGAERT, "De verjaring van de vordering uit onverschuldigde betaling", *RW* 2000-2001, blz. 257, punt 3).

Bij gebrek aan enige andersluidende bepaling, vangt deze termijn in beginsel aan op het ogenblik van de onverschuldigde betaling (cf. I. CLAEYS, "Opeisbaarheid, kennisname en schadeverwekkend feit als vertrekpunten van de verjaring", in I. CLAEYS (ed.), *Verjaring in het privaatrecht – Weet de avond wat de morgen brengt ?*, Mechelen, Kluwer,

2005, blz. 47; V. SAGAERT, "De verjaring van de vordering uit onverschuldigde betaling", *RW* 2000-2001, blz. 257-263).

De vordering van de appellant heeft betrekking op de betalingen die hij lopende het onderzoek gevoerd door de geïntimeerde heeft verricht, meer bepaald in de periode van 30 januari 2002 tot 30 augustus 2002.

Behoudens ingeval van een tijdige stuiting, is de terugvordering integraal verjaard door verloop van tien jaar te rekenen van de betaling van deze verstrekkingen in 2002.

2 Terecht stelt de appellant dat de terugvordering evenwel tijdig werd gestuit door het verzoekschrift tot hoger beroep van 3 januari 2006, aangetekend verzonden aan de Kamer van beroep en ontvangen ter griffie op 4 januari 2006.

Bij gebrek aan enige bijzondere toepasselijke bepaling betreffende de stuiting van de verjaring van de bedoelde terugvordering, dient deze te worden beoordeeld aan de hand van de gemeenrechtelijke bepalingen.

De stuitingsgronden die ter zake van belang kunnen zijn, zijn opgenomen in artikel 2244 BW dat bepaalt:

"Een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen, vormen burgerlijke stuiting."

Onder dagvaarding in de zin van deze bepaling moet worden verstaan, elke vordering van een partij die het bestaan van een bedreigd recht in rechte wil doen erkennen.

De indiening van een verzoekschrift, die dergelijke vordering bevat, stuit als dusdanig eveneens de verjaring (Cass., 19 maart 1984, Arr. Cass., 1983-84, 930; Pas., 1984, I, 847).

De Kamer van beroep stelt vast dat de appellant in het verzoekschrift tot hoger beroep van 3 januari 2006 niet uitdrukkelijk melding maakt van een vordering tot terugbetaling van de sommen door hem betaald in 2002.

De dagvaarding of het inleidend verzoekschrift stuit evenwel niet enkel de verjaring van de vordering die zij inleidt, maar ook van de vorderingen die daarin impliciet of virtueel begrepen zijn (cf. Cass. 26 november 1990, *JTT* 1991, 25, noot; Cass. 3 juni 1991, *JTT* 1991, 427, noot; Cass. 7 mei 2001,

RW 2001-02, 992 err. *RW* 2001-02, 1080 en *JTT* 2001, 410, noot C. WANTIEZ; Cass. 17 maart 2003, *RW* 2003-04, 895, noot L. ELIAERTS).

In het verzoekschrift tot hoger beroep vorderde de appellant in de eerste plaats de integrale hervorming van de beslissing van het Comité van 30 september 2005, waarbij werd vastgesteld dat hij ten onrechte verstrekkingen had aangerekend voor een bedrag van 73.190,18 euro en waarvan hij intussen de som van 27.428,45 euro had terugbetaald.

De appellant vorderde in het verzoekschrift tot hoger beroep bovendien om vast te stellen dat het controleonderzoek nietig was en dat de vordering van de geïntimeerde gesteund op de tenlasteleggingen minstens als onontvankelijk diende te worden afgewezen (cf. blz. 27/28 van het verzoekschrift tot hoger beroep).

Naar het oordeel van de Kamer van beroep mag worden aangenomen dat de huidige vordering van de appellant tot terugbetaling van de som van 27.428,45 euro impliciet begrepen is in de voormelde initiële vordering, waarbij niet alleen werd gevraagd om de beslissing van het Comité waarbij de tenlasteleggingen grotendeels bewezen werden geacht te vernietigen, doch ook om vast te stellen dat er op die grond lastens hem geen vordering mogelijk is.

De betaling van de som van 27.428,45 euro werd zowel in de nota van de Dienst voor Geneeskundige evaluatie en controle als in de beslissing van het Comité aangerekend op de tenlasteleggingen die lastens hem weerhouden werden en die integraal betwist werden.

Het inleidend verzoekschrift van 3 januari 2006 mag bijgevolg geacht stuitende werking te hebben ten aanzien van de terugvordering van deze som, zoals deze nadien werd ingesteld door de appellant.

Aangezien deze terugvordering werd ingesteld binnen de termijn van 10 jaar volgend op dit verzoekschrift – namelijk bij conclusie van de appellant neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 27 november 2015 – is deze als tijdig te beschouwen.

De exceptie van verjaring kan niet worden bijgetreden.

6.2. De onverschuldigde betaling

3 De appellant stelt dat hij de som van 27.428,45 euro heeft betaald onder voorbehoud en met de bedoeling om een compromis te bereiken met de

geïntimeerde. Omdat zijn voorstel niet werd aanvaard, meent hij dat hij zijn rechten integraal kan hernemen.

De geïntimeerde betwist dit omdat de betalingen volgens hem zijn uitgevoerd op basis van een eenzijdige wilsuiting en van een erkenning van schuld. Hij beroept zich ook op het feit dat aldus aan een natuurlijke verbintenis voldaan werd.

4 Artikel 1235 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt in verband met een onverschuldigde betaling het volgende:

"Iedere betaling onderstelt een schuld: hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn, kan worden teruggevorderd.

Geen terugvordering kan plaatshebben ten opzichte van natuurlijke verbintenissen die men vrijwillig voldaan heeft."

De partijen zijn het eens dat de appellant lopende het onderzoek de volgende betalingen heeft verricht op rekening van de geïntimeerde:

- 30/01/2002: 599,41 euro
- 30/01/2002: 2.146,25 euro
- 31/05/2002: 6.016,45 euro
- 01/07/2002: 3.497,73 euro
- 22/08/2002: 14.801,00 euro
- 30/08/2002: 367,60 euro

Uit de stukken voorgelegd door de geïntimeerde blijkt dat de appellant voor elke betaling, met uitzondering van de laatste, een verklaring van vrijwillige terugbetaling heeft ondertekend, waarin tegelijk werd verwezen naar een proces-verbaal van vaststelling en naar een begeleidende brief.

Ten aanzien van de oorzaak van de betaling dient er wel een onderscheid te worden gemaakt tussen de eerste vier betalingen en de twee daaropvolgende.

5 Ten aanzien van de terugbetaling van de som van 599,41 euro en 2.146,25 euro op 30 januari 2002 werd in de begeleidende brief telkens per verzekerde vermeld welke bedragen er te veel zijn ontvangen en om welke reden.

Bij de daaropvolgende terugbetalingen van 31 mei 2002 en 1 juli 2002 ontbreekt dergelijk gedetailleerd overzicht, doch in de begeleidende brief werd eveneens uitdrukkelijk bevestigd dat de bedragen van resp. 6.016,45 euro en 3.497,73 euro te veel werden betaald aan de appellant, zij het dat

het eerst genoemde bedrag van 6.016,45 euro kort daarop, nl. bij brief van 16 augustus 2002, werd gecorrigeerd naar 4.863,60 euro.

Ten aanzien van de vier voormelde betalingen is de Kamer van beroep van oordeel dat de geïntimeerde terecht stelt dat deze niet onverschuldigd zijn.

De oorzaak van deze betalingen berust immers op een vrijwillige en uitdrukkelijke erkenning van schuld (cf. Cass. 22 februari 1999, Arr. Cass. 1999, 100), die volgens de ondertekende verklaringen gesteund is op bepaalde vaststellingen bij processen-verbaal van resp. 30 oktober 2001, 9 januari 2002, 28 februari 2002 en 26 april 2002, en die volgens de eerste begeleidende brief van 18 januari 2002 werd gedaan na overleg met de beroepsvereniging en met zijn adviseur.

Aldus kan ten aanzien van de som van 599,41 euro, 2.146,25 euro, (het gecorrigeerde bedrag van) 4.863,60 euro en 3.497,73 euro of in totaal **11.106,99 euro** niet worden aangenomen dat deze bedragen onverschuldigd zouden zijn betaald.

De appelllant brengt hiertegen vooreerst in dat in de begeleidende brief bij deze betalingen telkens is vermeld dat de brief werd gericht "onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning".

Deze vaststelling is op zich terecht, doch deze algemene stijlformule kan geen afbreuk doen aan het feit dat de onverschuldigde betaling tegelijk concreet en met opgave van het precieze bedrag werden erkend en dat er tot vandaag - behoudens de rechtzetting van het bedrag van de derde betaling waarvan sprake - geen enkele reden wordt opgegeven waarom dit dient te worden herroepen.

De appelllant argumenteert weliswaar dat de terugbetalingen het resultaat zijn van een eigen berekening, gemaakt op basis van een extrapolatie in het kader van een verzoeningspoging, doch dit argument blijkt ten aanzien van de vier voormelde betalingen niet terecht te zijn.

Het berust immers op een verkeerde voorstelling van zaken nu er in de begeleidende brief bij deze betalingen telkens sprake is van sommen die volgens de processen-verbaal van vaststelling onterecht zijn ontvangen. Van een verzoeningspoging of eigen berekening op basis van extrapolatie is er tot op dat ogenblik nog geen sprake.

Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dan ook dat de appelllant ten aanzien van de vier voormelde betalingen voor

een totale som van 11.106,99 euro, niet aantoont dat het gaat om een onverschuldigde betaling.

De vordering tot terugbetaling van deze som kan ingevolge de erkenning van schuld niet worden ingewilligd.

Op de overige argumenten inzake de nietigheid van het onderzoek, van de daaropvolgende beslissing van het Comité of van de onontvankelijkheid van de vordering van de geïntimeerde, dient ten aanzien van deze betalingen niet te worden ingegaan. Zij kunnen aan het voormelde besluit immers geen afbreuk doen.

6 Anders is het evenwel ten aanzien van de daaropvolgende betalingen.

In de verklaring van vrijwillige terugbetaling betreffende de som van 14.801 euro, gestort op 22 augustus 2002, werd door de appellant verwezen naar een eigen berekening.

In de desbetreffende begeleidende brief van 16 augustus 2002 werd in dit verband toegelicht dat de berekening berust op een extrapolatie van het bedrag dat gemiddeld per patiënt te veel werd ontvangen ten aanzien van 455 patiëntendossiers waarvan de aanrekening in de voorgaande processen-verbaal gecontroleerd werden. De appellant gaf daarbij aan dat het "*boven iedere polemiek*" de bedoeling was om de terugbetaling ten aanzien van de tweede groep patiënten (873 in totaal) zo snel mogelijk uit te voeren, in plaats van argumenten of discussies te genereren die tot uitstel of het ontlopen van de terugbetaling aanleiding zouden kunnen geven.

Het totaal bedrag op basis van de eigen extrapolatie werd bepaald op 15.954 euro. Omdat er naar aanleiding van de derde betaling bij vergissing 1.152,85 euro (of afgerond 1.153 euro) teveel was betaald (cf. hoger punt 5), werd op 22 augustus 2002 het saldo van 14.801 euro gestort.

De betaling van de som van 15.954 euro vindt haar oorzaak bijgevolg in een voorstel tot regeling van alle overige te onderzoeken patiëntendossiers. De desbetreffende begeleidende brief eindigt bovendien met de melding dat dit werd gedaan zonder enige nadelige erkenning en onder voorbehoud van alle rechten.

In deze omstandigheden kan uit de betaling van de som van 15.954 euro naar het oordeel van de Kamer van beroep niet worden afgeleid dat het gaat om een erkende schuld.

Integendeel. Het betreft enkel een regelingsvoorstel, gedaan onder voorbehoud en zonder erkenning, dat vervolgens niet werd aanvaard en aldus geen aanleiding gaf tot een overeenkomst op basis waarvan definitief een einde zou worden gemaakt aan de gerezen betwisting.

Vermits dit akkoord niet bereikt werd, komt het recht op de terugvordering ingevolge de betaling ook niet in het gedrang. Deze betaling kan immers niet worden opgevat als de voldoening van een door de betaler erkende schuld (cf. Cass. 6 maart 2006, TBBR 2008, afl. 6, 343).

Hetzelfde geldt om dezelfde redenen voor de betaling van de aanvullende som van 367,60 euro die daarop is gevolgd en evenzeer op een eigen berekening – nl. een extrapolatie voor de resterende 20 patiënten x 18,38 euro – blijkt te zijn gesteund (cf. de brief van dr. E... van 20 augustus 2002, stuk 9 dossier appellant).

De geïntimeerde brengt tegen de voormelde vaststellingen in dat het gaat om betalingen op basis van een eenzijdige wilsuïting. Dit is op zich correct, doch volstaat in de gegeven omstandigheden niet om te besluiten tot een erkenning van schuld, die de terugvordering in de weg zou staan.

De geïntimeerde beroept zich bovendien op het bestaan een natuurlijke verbintenis om te besluiten dat de betaling niet onverschuldigd was.

Onder natuurlijke verbintenissen wordt verstaan: verplichtingen die niet in rechte afdwingbaar zijn, maar die eens zij vrijwillig zijn uitgevoerd, geen aanleiding geven tot terugvordering (C. CAUFFMAN, *De natuurlijke verbintenis*, in X., *Bijzondere overeenkomsten. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer*, IV. Commentaar Verbintenissenrecht, Mechelen, Kluwer, losbl., Titel I, Hfdst. 1, Afd. 5, blz. 3, nr. 134).

Ter zake blijkt er echter geen aanleiding te zijn om te besluiten tot een natuurlijke verbintenis. De plicht tot terugbetaling van onterecht ontvangen prestaties in het kader van de ziekteverzekering is vooreerst wel degelijk wettelijk afdwingbaar. Bovendien was er op het ogenblik van de betaling nog geen sprake van verjaring en kan ook dit geen argument opleveren. Ten slotte blijft de vaststelling gehandhaafd, nl. dat de betaling niet gepaard ging met een erkenning van schuld, doch louter berustte op een regelingsvoorstel, gedaan onder alle voorbehoud en zonder erkenning. In deze omstandigheden kan de terugvordering van de betaling hoe dan ook niet bij voorbaat worden uitgesloten (cf. Cass. 6 maart 2006, TBBR 2008, afl. 6, 343).

7 Blijft de vraag of de betaling van deze som van 15.954 euro en 367,60 euro onverschuldigd was omdat zij geen oorzaak had.

In beginsel behoort het aan de appellant als eisende partij om dit aan te tonen (art. 1315, eerste lid Burgerlijk Wetboek).

Dit neemt niet weg dat de beide partijen het bewijs dienen te leveren van de feiten die zij inroepen (cf. art. 870 Gerechtelijk Wetboek). Dit laatste geldt des te meer gezien het negatieve karakter van het bewijs te leveren door de eisende partij.

Om aan te tonen dat de betalingen op basis van de extrapolatie niet verschuldigd zijn, beroept de appellant zich in essentie op het gebrek aan enig akkoord omtrent het regelingsvoorstel door hem gedaan.

De Kamer van beroep stelt vast dat het gebrek aan akkoord vaststaat en dat het onderzoek na de betaling werd verdergezet tot in mei 2003.

Op de vraag of dit onderzoek en de daaropvolgende procedure heeft uitgewezen dat de betaling niettemin verschuldigd was, antwoordt de appellant negatief omdat zowel het onderzoek als de bestreden beslissing van het Comité volgens hem nietig zijn en omdat de desbetreffende vordering van de geïntimeerde onontvankelijk te verklaren is.

De geïntimeerde betwist dit op zijn beurt en verwijst naar de processen-verbaal van vaststelling om te besluiten dat de betalingen niet kunnen geacht worden onverschuldigd te zijn.

Ten aanzien van deze betwisting dient de Kamer van beroep vooreerst vast te stellen dat de geïntimeerde ten aanzien van de processen-verbaal van vaststelling waarop hij zich beroept, niet aantoonde welke inbreuken concreet staven dat de betaling van 15.954 euro en van 367,60 euro wel degelijk verschuldigd waren.

Bovendien is de Kamer van beroep van oordeel dat er ter zake ingevolge het tijdsverloop ook niet meer kan worden geoordeeld over de ingeroepen tenlasteleggingen, in zoverre zij niet werden erkend naar aanleiding van de betaling van de voormelde som van 11.106,99 euro. Het betreft de tenlasteleggingen die in de bestreden beslissing van het Comité werden weerhouden voor een bedrag van (73.190,18 euro – 11.106,99 euro) of 62.083,19 euro.

Afgezien van de betwisting over de ingeroepen nietigheid van het onderzoek of van de beslissing van het Comité, dient de Kamer van beroep – in

aansluiting op de tussenbeslissing – immers vast te stellen dat het beginsel van de redelijke termijn ter zake overschreden is (cf. punt 5.3. van de tussenbeslissing van 23 maart 2017).

Dit beginsel geldt ook voor administratieve rechtscolleges, zoals de Kamer van beroep, en dit niet louter op basis van artikel 6 EVRM, doch ook als algemeen rechtsbeginsel.

De lange duur van de procedure in hoger beroep heeft op zich geen verval van de vordering tot gevolg.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij het bepalen van een eventuele sanctie, maar ook bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging (R.v.St. 3 juni 2004, Monstrey, nr. 132;001, R.v.St. 10 juni 2004, Baelden, nr. 132.234, www.raadvst-consetat.be).

De betwisting in deze zaak betreft de aanrekening van prestaties in de periode tussen 1 april 1999 en 31 augustus 2001. Dit is bijgevolg 18 jaar tot meer dan 20 jaar geleden.

De bestreden beslissing van het Comité, waartegen de appellant beroep heeft aangetekend, dateert van meer dan 14 jaar geleden.

Het feit dat het beginsel van de redelijke termijn aldus manifest werd overtreden wordt ook niet betwist. Dat de appellant eerder initiatief had kunnen nemen om de zaak te laten vaststellen voor behandeling, doet hieraan overigens geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor het feit dat deze mogelijkheid ook de geïntimeerde toekwam.

Naar het oordeel van de Kamer van beroep heeft de overschrijding van de redelijke termijn in de specifieke omstandigheden van deze zaak tot gevolg dat de rechten van verdediging al te zeer in het gedrang komen bij beoordeling van de betwiste tenlasteleggingen.

Vooreerst past het op te merken dat de tenlasteleggingen betrekking hebben op honderden patiëntendossiers en dat de geïntimeerde zelf gewaagt van een complex onderzoek dat jaren heeft geduurd.

Bovendien is het tijdsverloop van ongeveer 20 jaar van die aard dat, zoals door de appellant terecht wordt ingeroepen, de herinnering aan de ten laste gelegde feiten en inbreuken is vervaagd. Dit bemoeilijkt dan ook de controle op de elementen en stukken die als bewijs van deze feiten worden ingeroepen.

Daarnaast zijn ook de mogelijkheden tot het leveren van een (tegen)bewijs en tot het stellen van onderzoeksmaatregelen door het lange tijdsverloop gehypothekeerd, en dit terwijl het bewijs van de ingeroepen inbreuken of de willekeur bij de vaststelling ervan ter zake meer dan eens het voorwerp van betwisting uitmaakt. Het feit dat de appellant ten aanzien van bepaalde patiënten gebruik maakt van kleurfoto's belet overigens niet dat er ook nood kan zijn aan het voorleggen van bijkomende verslagen (zoals operatieverslagen in het kader van de eerste tenlastelegging, cf. de bestreden beslissing van het Comité, blz. 39) of aan getuigenissen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen doet de Kamer van beroep besluiten dat de rechten van verdediging en de mogelijkheid tot bewijsvoering ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn dermate in het gedrang komen, dat er thans niet meer kan worden geoordeeld over de vraag naar gegrondheid van de tenlasteleggingen.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat het verweer bovendien bemoeilijkt wordt voor wat de toetsing aan de nomenclatuur en de destijds al dan niet geldende interpretatieregels betreft. Ingevolge de herhaalde wijziging van de nomenclatuur sinds de periode van de feiten 1999 -2001, is een reconstructie naar de destijds geldende bepalingen geenszins voor de hand liggend, terwijl zij ter zake wel degelijk van belang is (cf. bv. het verweer ivm de toepassing van een interpretatieregel die dateert van na de feiten (cf. blz. 39 van de bestreden beslissing van het Comité)). De geïntimeerde antwoordt hierop dat de toepasselijke bepalingen door de raadsman van de appellant kunnen worden opgespoord. Dit laatste is terecht, doch belet niet dat het verweer door het tijdsverloop ook op dit punt wordt bemoeilijkt en dat onwillekeurige vergissingen of vergetelheden daarbij niet uit te sluiten vallen.

8. De Kamer van beroep besluit dan ook dat er ter zake ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn niet meer kan worden geoordeeld over de tenlasteleggingen in deze zaak, in zoverre de inbreuken door het Comité werden weerhouden voor de som van 62.083,19 euro.

De bestreden beslissing van het Comité dient om deze reden dan ook te worden vernietigd in zoverre deze tenlasteleggingen weerhouden werden.

Een en ander heeft tot gevolg dat er ter zake ook niet kan worden vastgesteld dat de sommen die de appellant aan de geïntimeerde heeft betaald op basis van een regelingsvoorstel, verschuldigd zouden zijn.

De vordering van de appellant tot terugbetaling van de som van **15.954 euro** en **367,60 euro** komt bijgevolg gegrond voor.

6.3. De vordering tot betaling van de intresten

9 De appellant vordert de vermeerdering van de terug te betalen sommen met de verwijlintresten vanaf de datum van de betaling op de rekening van de geïntimeerde, minstens vanaf de aanmaning tot terugbetaling.

De geïntimeerde stelt dat de intrest overeenkomstig artikel 156 van de ZIV-wet pas kan worden toegekend vanaf de datum van het overschrijden van de betalingstermijn, nl. 30 dagen na de kennisgeving van de te vellen beslissing.

10 Artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994 luidt op heden als volgt:

"De beslissingen van de Leidend ambtenaar van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle of van de door hem aangewezen ambtenaar, zoals bedoeld in artikel 143, de beslissingen van de Kamers van eerste aanleg zoals bedoeld in artikel 142, en de beslissingen van de Kamers van beroep, zoals bedoeld in artikelen 143 en 155, zijn van rechtswege uitvoerbaar niettegenstaande beroep. Betalingstermijnen kunnen enkel worden toegestaan op een met redenen omklede aanvraag en gestaafd door alle nuttige bewijsstukken die moeten toelaten de gegrondheid te beoordelen.

De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn.

Ingeval de schuldenaar in gebreke blijft, kunnen de verzekeringsinstellingen in toepassing van artikel 206bis, § 1 of de Algemene Administratie van de inning en de invordering in toepassing van artikel 206bis, § 2 worden belast met de invordering van de verschuldigde bedragen."

Voor de ontstaansgeschiedenis van dit artikel 156 ZIV-wet 1994 dient te worden verwezen naar de wet van 13 december 2006 (B.S. 22 december 2006 (2^e uitg.) waarbij dit artikel opnieuw werd opgenomen met ingang van 15 mei 2007.

Uit de tekst van de eerste paragraaf en uit de memorie van toelichting blijkt dat door de invoering van deze paragraaf (1) de beslissingen van rechtswege uitvoerbaar zijn, hetgeen ook beoogt de terugvorderingsprocedure te vereenvoudigen, (2) het aanvangstijdstip voor de te berekenen wettelijke interest werd bepaald, (3) er werd voorzien in een vereenvoudigde procedure die de DGEC kan toepassen wanneer de schuldenaar weigert te betalen en (4) de mogelijkheid werd geboden aan de Leidend ambtenaar, de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep om betalingstermijnen toe te staan (cf. Parl. St., Kamer, 2005-2006, doe 51-2594/001, blz. 103).

In de versie van artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994 zoals van toepassing tot 27 augustus 2015, was bepaald dat de intresten reeds begonnen te lopen vanaf de eerste werkdag die volgde op de kennisgeving van de bedoelde beslissingen.

Dit werd door de wetgever bij wet van 17 juli 2015 (B.S. 17 augustus 2015) gewijzigd en dit volgens de memorie van toelichting omdat dit in de praktijk impliceerde *"dat de interesten beginnen te lopen nog vóór het de schuldenaar van de verschuldigde sommen materieel mogelijk is over te gaan tot de terugbetaling van de verschuldigde sommen."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, doc 54-1161/001, blz. 22).

De nieuwe regeling werd vervolgens als volgt toegelicht:

"Een termijn van betaling, bepaald op dertig kalenderdagen, moet worden toegekend. Eens deze termijn overschreden, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege en dus zonder aanmaning, interesten op te rekenen vanaf het verstrijken van deze termijn van dertig dagen. Deze regel is van toepassing, zowel voor de bedragen verschuldigd door de zorgverlener, als voor de bedragen die zouden moeten terugbetaald worden door het RIZIV, ingevolge een beslissing uitgesproken door één van de rechtscolleges, ingesteld bij de DGEC."

(Parl. St., Kamer, 2014-2015, doc 54-1161/001, blz. 22).

De geïntimeerde vraagt dat artikel 156, § 1 ZIV-wet 1994 wordt toegepast op de terugbetaling waartoe hij krachtens de huidige beslissing verplicht is.

Deze vraag strookt volgens de Kamer van beroep met de door de wetgever beoogde draagwijdte van dit artikel en is terecht (cf. RvSt nr. 239.727 van 31 oktober 2017).

Ingevolge deze toepassing beginnen de intresten bijgevolg pas te lopen bij gebrek aan betaling na de termijn van 30 dagen, volgend op de kennisgeving van de huidige beslissing.

De vordering van de appellant tot vermeerdering van de terug te betalen som met de interesten vanaf de datum van betaling ervan of vanaf het verzoekschrift tot hoger beroep, kan niet worden ingewilligd.

11 De appellant brengt hiertegen in dat de geïntimeerde zelf zou stellen dat de onverschuldigde betaling waarvan sprake los staat van de controverse in het huidig geschil.

Dit argument kan echter niet worden bijgetreden. Zoals hoger vastgesteld, werd het ene wel degelijk in verband gebracht met het andere.

Bovendien laat de tekst van artikel 156, § 1 van de ZIV-wet niet toe om een onderscheid te maken in functie van het geschil dat al dan niet bij de beslissing van de Kamer van beroep wordt beslecht.

12 Daarnaast is de appellant van oordeel dat het niet toekennen van nalatigheidsintresten te rekenen vanaf de dag van de onverschuldigde betaling of de inleiding van de vordering in strijd zou zijn met het gelijkheidsbeginsel bepaald in de Grondwet en dat er bijgevolg aanleiding is om een vraag te stellen aan het Grondwettelijk hof.

Ook deze stelling kan evenwel niet worden bijgetreden.

Waaruit de schending van het gelijkheidsbeginsel precies zou bestaan, is immers de vraag.

De appellant heeft het over een discriminatie, doch maakt geen vergelijking met personen die in gelijkaardige omstandigheden in strijd met het gelijkheidsbeginsel verschillend zouden worden behandeld.

De appellant vergelijkt de regeling van de intresten die in het kader van de ziekteverzekering van toepassing is op een zorgverlener als medewerker aan een openbare dienst, met de regeling van de intresten die volgens het fiscaal of gemeen recht van toepassing is op een belastingplichtige, op elke burger of op een invordering door de FOD Financiën.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten echter niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium

berust en het redelijk verantwoord is (cf. GwH 15 maart 2011, nr. 41/2011 (B.6.1.), www.const-court.be).

Zoals door de geïntimeerde terecht werd ingeroepen, blijkt het verschil in behandeling ter zake op een duidelijk en objectief criterium te berusten, nl. de hoedanigheid van zorgverlener en het specifieke contentieux betreffende de tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen.

De goede werking van dit systeem van tegemoetkoming, ingesteld bij wet van 14 juli 1994, veronderstelt dat de zorgverleners, die bij de toepassing van die wet worden betrokken en in die mate hun medewerking verlenen aan een openbare dienst, de verstrekkingen op een correcte wijze aanrekenen (cf. GwH 30 januari 2002, nr. 26/2002 (B.6.), www.const-court.be).

In geval van betwistingen hieromtrent werd door de wetgever geopteerd om de intresten verschuldigd bij verrekeningen pas te laten ingaan nadat de desbetreffende schuldenaar in kennis is gesteld van de definitieve beslissing dienaangaande.

Dat de zorgverlener binnen deze context in strijd met het gelijkheidsbeginsel verschillend zou worden behandeld dan de andere categorieën die de appellant opsomt, blijkt geenszins. De vergelijking die de appellant maakt, blijkt immers niet te slaan op personen die in gelijkaardige omstandigheden verkeren.

Aangezien artikel 156, § 1 van de ZIV-wet 1994 het gelijkheidsbeginsel klaarblijkelijk niet schendt, is de Kamer van beroep van oordeel dat er geen afdoende aanleiding is om over te gaan tot het stellen van een prejudiciële vraag (cfr. Art. 26, § 2, lid 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989).

De desbetreffende vordering wordt afgewezen als niet gegrond.

6.4. De kosten van het geding

13 De appellant vordert ten slotte dat de kosten van het geding ten laste worden gelegd van de Belgische staat, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 36.000 euro.

Zoals de geïntimeerde terecht opwerpt, kan op deze vordering niet worden ingegaan.

Overeenkomstig artikel 144 van de ZIV-wet 1994 is de regeling van de kosten van het geding, zoals opgenomen in het *Gerechtelijk Wetboek*, immers niet van toepassing op de huidige procedure.

Artikel 144 van de ZIV-wet bepaalt met name :
"Titel IV van boek II van deel IV van het Gerechtelijk Wetboek is niet van toepassing op de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep".

De appellant toont ook niet aan dat er enige andere rechtsgrond voorhanden is voor de toekenning van kosten van het geding.

Deze vordering wordt bijgevolg afgewezen.

*
* *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Gelet op de tussenbeslissing van de 23 maart 2017.

Verder wijzend.

Verklaart het hoger beroep gegrond zoals hierna bepaald.

Vernietigt de bestreden beslissing van het Comité van 30 september 2015 in zoverre de tenlasteleggingen weerhouden werden voor een ten onrechte aangerekende som van 62.083,19 euro.

Opnieuw wijzend.

Stelt vast dat er ingevolge het overschrijden van de redelijke termijn niet meer kan worden geoordeeld over de gegrondheid van de voormelde tenlasteleggingen.

Verklaart de vordering van de appellant tot terugbetaling van de sommen betaald in 2002 gegrond als volgt.

Veroordeelt de geïntimeerde tot de terugbetaling aan de appellant van de som van **15.954,00 euro** en **367,60 euro**, te vermeerderen bij gebrek aan betaling binnen 30 dagen na de kennisgeving van deze beslissing met de intresten zoals bepaald in artikel 156, § 1 van de ZIV-wet.

Wijst het meer gevorderde af als ongegrond.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 22 oktober 2019 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, alsmede uit dokter André TIELENS en dokter Eva TRAEY, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede uit dr. Philippe DE WILDE en dr. Johan VAN DE PERRE, leden

voorgedragen door de representatieve organisaties van het artsencorps; de leden-artsen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.